

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobkyně: **S. N.**, nar. x, státní příslušnice Ukrajiny, v ČR bytem: x, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem: Vinohradská 22, 120 00, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2016, č.j. OAM-1125/ZA-ZA11-ZA15-2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému tlumočnickovi, Ing. E. B., se přiznává odměna za tlumočení přijednání soudu ve výši 350,-Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Krajského soudu v Praze.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou ze dne 14. 3. 2016 doručenou Krajskému soudu v Praze téhož dne, domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu z důvodu nepřípustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu

podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“), je Polská republika.

V žalobě žalobkyně uvedla, že má za to, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť si žalovaný neopatřil dostatečné množství podkladů, aby v případě její žádosti mohl objektivně rozhodnout o zastavení řízení, a v rozporu s čl. 17 nařízení č. 604/2013, jehož aplikaci nezávažil.

Žalobkyně namítla, že se žalovaný nezákonně nezabýval možností aplikace čl. 17 nařízení č. 604/2013, čímž zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností. Uvedla, že má za to, že žalovaný měl v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvést minimálně úvahu, kterou by odůvodnil, proč nevyužil diskreční pravomoc čl. 17 nařízení č. 604/2013.

Žalobkyně dále namítla, že žalovaný se nevypořádal se skutečností jejího pouhého tranzitu přes Polsko, kdy jde o pouhý technický způsob cesty. Vystoupila až v České republice, a pouhý tranzit dle jejího názoru nenaplnuje ustanovení o příslušnosti tak, jak rozhodl žalovaný. Žalobkyně proto konstatovala, že již z tohoto důvodu nelze jako stát příslušný k řízení o mezinárodní ochraně označovat Polsko, a má za to, že s ohledem na chybějící důkazy a nedostatečnému odůvodnění tohoto závěru je tak nutno považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Stejně tak má žalobkyně za to, že nebylo zákonným způsobem postupováno ve věci jejího přijetí Polskem, čímž žalovaný zatížil své rozhodnutí závažným deficitem, majícím vliv na jeho zákonnost. Žalobkyně v této souvislosti uvedla, že žalovaný sice konstatoval, že Maďarsko (*pozn. soudu: žalobkyně měla zřejmě na mysli Polsko*) stejně jako Česká republika a ostatní země EU je považováno za bezpečnou zemi původu. Žalovaný přihlédl i ke skutečnosti, že v Maďarsku (*pozn. soudu: žalobkyně měla zřejmě na mysli v Polsku*) ročně požádá o udělení mezinárodní ochrany tisíce uprchlíků, podle jeho závěru však právě tato okolnost svědčí o neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému. V současné době je naopak známá situace v Maďarsku, které nezvládá nepředstavitelný nápor uprchlíků. V posuzovaném případě tak dle názoru žalobkyně není z odůvodnění napadeného rozhodnutí jasné, z jakých podkladů dospěl žalovaný k závěru, že Polsko dodržuje ratifikované mezinárodní smlouvy o lidských právech. Žalobkyně má tedy za to, že žalovaný nezákonně zastavil řízení s pouze povrchním a formalistickým odůvodněním své údajné nepřislušnosti, ačkoliv za současného stavu spisového materiálu a za současné důkazní situace dle žalobkyně neměl aplikovat čl. 3 nařízení č. 604/2013 a měl věcně přezkoumat žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť nemá oporu v žádných důkazech, je zde pouze doslovný přepis několika ustanovení nařízení č. 604/2013 bez jakékoliv individualizace s předmětnou žádostí žalobkyně a spekulativní závěry o příslušnosti Polska k projednání předmětné žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně.

Žalobkyně také namítla, že napadené rozhodnutí je nejen v rozporu se zásadou materiální pravdy, ale je i zmatečné, neboť správní orgán nesměl postupovat tak, že vydá formalistické procesní rozhodnutí, v podstatě pouze s odkazem na již jednou podanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by zjišťoval závažné překážky aplikace čl. 3 nařízení č. 604/2013, aniž by řádně posoudil a důvodně vyloučil diskreční pravomoc čl. 17 nařízení č. 604/2013, tj. zřekl se zásad humanity (byť věděl o její rodinné situaci) a znemožnil tak žalobkyni žádat v zemi, kde je alespoň část její rodiny.

Závěrem žalobkyně namítla, že i přes procesní charakter napadeného rozhodnutí měla být seznámena s podklady pro vydání rozhodnutí tak, aby mohla navrhnout případně další důkazy, či se jinak k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit, což nebyla, a má tak za to, že i tento deficit způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Mimo to namítala, že napadené rozhodnutí obsahuje vadné poučení ve smyslu nařízení č. 604/2013.

Na základě uvedených skutečností má žalobkyně za to, že je s ohledem na porušení výše uvedených ustanovení právních předpisů dán důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na správnosti vydaného a žalobou napadeného rozhodnutí, neboť dle svého mínění postupoval plně v souladu s bezprostředně závazným nařízením č. 604/2013. Jak již žalovaný uvedl v rozhodnutí, bylo bez pochyb prokázáno, že žalobkyně požádala o mezinárodní ochranu dne 6. 1. 2016 na území České republiky, přičemž sdělila, že z vlasti vycestovala dne 31. 12. 2015 letecky z Kyjeva do Prahy na základě dlouhodobého víza vydaného Polskou republikou. Do ČR ji poslali rodiče, protože tu mají známého, který slíbil, že se o ni postará, a že jí pomůže. Polské vízum bylo snadné vyřídit, jiné ne. Z vlasti vycestovala kvůli potížím, které jim působili nacionalisté, protože její otec jezdil pomáhat lidem na východě. V průběhu pohovoru žadatelka uvedla, že o odjezdu z vlasti jí rodiče řekli začátkem léta roku 2015. Polskou republikou jen tranzitovala. Na Ukrajinu se vrátila dne 27. 12. 2015, aby zjistila, co se stalo s jejími rodiči. Zůstala tam dva či tři dny a vrátila se zpět. V Polské republice nikoho nemá. V České republice má známého, který slíbil, že ji zabezpečí.

Žalovaný se zároveň zabýval skutečností, zda v případě Polské republiky existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovalo možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení. V této souvislosti žalovaný konstatuje, že v souladu s nařízením č. 604/2013 je Polská republika povinna objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami azylového práva posoudit žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a z toho důvodu rovněž akceptovala jejího přemístění na území Polské republiky. Polská republika je členem Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopná zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i nestátními subjekty. Polská republika ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Polská republika je rovněž považována za bezpečnou zemi původu nejen Českou republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie.

Proto žalovaný požádal dne 11. 1. 2016 Polskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobkyně podala v ČR. Dne 21. 1. 2016 obdržel informaci, že Polská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Současně podle čl. 18 nařízení č. 604/2013 je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Polská republika je tak povinna převzít žalobkyni na své území a posoudit její žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný je tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné nařízení č. 604/2013 a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. V podrobnostech odkázal žalovaný na obsah správního spisu.

Závěrem žalovaný zdůraznil, že nemá o očekávaném dítěti, resp. těhotenství žalobkyně žádné povědomí, neboť se o tom během správního řízení žalobkyně nezmínila.

Proto žalovaný nemá ani žádné lékařské zprávy k dispozici. Žalobkyně se rovněž nezmínila o žádném druhovi, neboť pouze uvedla, že zde má kamaráda. Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

U jednání soudu právní zástupce žalobkyně uvedl, že žalobkyně především namítá, že žalovaný neužil diskreční pravomoci s ohledem na rodinné vztahy žalobkyně na území ČR. Žalobkyně uzavřela 1. 4. 2016 manželství s občanem Ukrajiny a předložil o této skutečnosti originál oddacího listu. Žalobkyně je přesvědčena, že k projednání její žádosti o udělení mezinárodní ochrany je příslušná ČR, protože po té, co se vrátil na Ukrajinu, tam nenalezla své rodiče, sousedé jí sdělili, že je delší dobu neviděli a ona neví, co se s nimi stalo. Odletěla proto přímou linkou do ČR, tedy vystoupila na území ČR v době, kdy již znala důvody pro udělení azylu. Nesouhlasí s tím, že žalovaný se odmítl její žádosti zabývat s odkazem na to, že byla držitelka polského víza, jehož platnost však skončila v dubnu 2016. Do ČR přiletěla letecky 31. 12. 2015. Dále právní zástupce žalobkyně uvedl, že v době, kdy žalovaný o žádosti žalobkyně rozhodoval, byla žalobkyně v pokročilém stupni těhotenství, neměla rodiče a v Polsku nikoho neznala. Proto se ČR neměla zbavit její žádosti napadeným rozhodnutím. Žalobkyně měla důvod podat žádost o azyl, protože jiným způsobem její pobyt nebylo možné řešit, pokud neměla vízum. Správní orgán postupoval pouze na základě štítku vylepeného v pase. K žalobkyni však nepřístupoval humanitárně. V Polsku by žalobkyně pobývala v táboře pro cizince, rodinu má však zde a celé nynější řízení nemá smysl.

Žalobkyně sama u jednání soudu uvedla, že se nemůže vrátit na Ukrajinu. Měla polské pracovní vízum, protože české vízum na Ukrajině vyřídit nelze. Vyřídit lze pouze vízum polské. Neví, kde jsou její rodiče, ví, že se chystali do Doněcka a ji vyslali do ČR. Přijela za známým, který je nyní jejím manželem. Z Ukrajiny letěla do ČR přímým letem, v pase má pouze razítko ČR, žádost o azyl v Polsku nepodala. Poprvé do ČR přicestovala v září 2015 na polské vízum, v prosinci se vrátila na Ukrajinu, tam nenašla rodiče, a proto se vrátila ještě v prosinci do ČR letadlem na základě polského víza, které bylo pořád platné. O udělení mezinárodní ochrany požádala 31. 12. 2015. V prosinci 2015 nemohla požádat o české vízum, protože se jedná o vízum schengenské a to již má v pase.

Žalovaný u jednání soudu uvedl, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno podle Dublinského nařízení a dvě řízení nelze směřovat dohromady. Žalobkyně si obstarala polské vízum, na toto vízum vycestovala, a proto žalovaný rozhodl podle Dublinu. Rodinné důvody, které žalobkyně uvádí, nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, ty jsou důvodem pro použití jiného právního instrumentu a to podle zákona o pobytu cizinců a tento zákon nebrání žalobkyni v pobytu na území ČR. Žalovanému nebylo nic známo o těhotenství žalobkyně, protože žalobkyně to neuvedla, stejně tak neuvedla, že má druhu. V tomto řízení se jedná o přezkum rozhodnutí o zastavení řízení. Postup žalobkyně byl od počátku špatný, je to osoba bez českého víza, která sama požádala o azyl. Rozhodnutí žalovaného je bezvadné. Žalobkyně měla postupovat podle jiného zákona. Sňatek byl uzavřen 2 měsíce po vydání rozhodnutí. Navrhl proto zamítnutí žaloby, humanitární důvody žalobkyně v řízení neuvedla. Žalobkyni bylo uděleno národní vízum Polska, nikoliv vízum schengenské. Zdůraznil že, že žalovaný rozhodl striktně podle Dublinského nařízení III.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU).

Podle ustanovení čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU má soud o žalobě proti rozhodnutí, jako oprávněm prostředku u soudu prvního stupně, rozhodovat dle stavu ke dni rozhodnutí soudu. Přímý účinek tohoto ustanovení byl dovozen též Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 – 32.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení č. 604/2013 členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.

Podle čl. 12 odst. 2 nařízení č. 604/2013 pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.

Podle čl. 17 odst. 1 věty první nařízení č. 604/2013 se každý členský stát může rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, odchýlně od čl. 3 odst. 1, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Soud se předně zabýval námitkou žalobkyně, že žalovaný neodůvodnil, proč nepostupoval podle ustanovení čl. 17 nařízení č. 604/2013. V této souvislosti soud předeseílá, že využití diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 nařízení č. 604/2013 závisí jen na úvaze správního orgánu. Ten je dle příslušných ustanovení správního řádu povinen zabývat se důvody hodnými zvláštního zřetele v okamžiku, kdy žadatel takové uvede ve své žádosti či při ústní pohovoru, a případně následně zváží možnost využití diskrečního oprávnění. Žalobkyně však ve své žádosti o mezinárodní ochranu ani při ústním pohovoru neuvedla žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by existoval jakýkoliv důvod pro posouzení její žádosti orgány České republiky namísto příslušných polských orgánů. Žalobkyně pouze uvedla, že v Polsku nikoho nemá, zatímco zde je známý jejích rodičů, který jí pomáhá. Tato situace je však běžnou skutečností, která postihuje řadu žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří jsou držiteli polského víza, a dle ustálené judikatury nemůže být důvodem k využití diskrečního oprávnění (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 3. 2016, č. j. 49 Az 10/2014 - 29). Soud proto neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení, a námitka žalobkyně proto není důvodná.

K tvrzení žalobkyně, že pouhý tranzit přes Polskou republiku nezakládá její příslušnost k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, soud uvádí, že lze v tomto směru žalobkyni přisvědčit. Rozhodným kritériem pro posouzení její žádosti však je, že Polská republika žalobkyni udělila vízum, čímž založila svou příslušnost k posouzení případné žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Je proto nerozhodné, přes území kterého státu se žalobkyně s platným vízem vydaným Polskou republikou do České republiky dostala. Jelikož však žalovaný nevyvozoval ze skutečnosti, že žalobkyně přicestovala do České republiky přes Polsko žádné závěry, ale vycházel čistě z toho, že žalobkyně je držitelkou platného víza vydaného Polskou republikou, je námitka žalobkyně nedůvodná.

Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně vztahující se k azylovému systému v Polské republice. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že ve vztahu k Polské republice nebylo ze strany Evropského soudního dvora, výkonných orgánů Evropské unie,

orgánů Rady Evropy či Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva vydáno žádné závazné rozhodnutí či stanovisko, které by deklarovalo systematické nedostatky azylového systému v Polsku. Žalobkyně sice namítala, že žalovaný neopřel svůj závěr o žádné podklady, avšak neuvedla jedinou zprávu či stanovisko, které žalovaný mohl vzít jako podklad pro rozhodování, ani neuvedla žádnou skutečnost, jež by svědčila o existenci systematických nedostatků azylového systému v Polské republice. Námitka žalobkyně je proto čistě účelovým tvrzením, které není s to zpochybnit napadené rozhodnutí, a proto není důvodná.

K námitce nepřezkoumatelnosti a nedostatečné individualizace napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze systematicky subsumoval případ žalobkyně pod jednotlivá kritéria pro určení státu příslušného k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný zřetelně odůvodnil, proč v případě žalobkyně určil podle čl. 12 odst. 2 nařízení č. 604/2013 jako příslušný stát Polskou republiku, a proto soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Strohost odůvodnění napadeného rozhodnutí tomu není na překážku. Námitka žalobkyně tedy není důvodná.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že napadené rozhodnutí není opřeno o žádné důkazy, neboť z odůvodnění napadeného rozhodnutí a správního spisu je zcela zřejmé, že žalovaný své rozhodnutí založil na výpovědi žalobkyně a dokladu, který předložila, vízu uděleném Polskou republikou.

K námitce žalobkyně, že žalovaný nesprávně vydal formalistické procesní rozhodnutí namísto rozhodnutí ve věci, soud uvádí, že žalovaný postupoval zcela v souladu s ustanoveními čl. 3 odst. 1 a čl. 12 odst. 2 nařízení č. 604/2013, když správně dovodil příslušnost orgánu Polské republiky k posouzení žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany na základě platného víza uděleného Polskou republikou s platností ode dne 7. 9. 2015 do dne 21. 8. 2016. A pro úplnost soud dodává, že žádná skutečnost uváděná žadatelem není na překážku postupu podle čl. 3 nařízení č. 604/2013, neboť skutečnosti odůvodňující postup podle čl. 17 nařízení č. 604/2013 předpokládají, že se žalobce odchýlí od postupu podle čl. 3 nařízení č. 604/2013. Námitka žalobkyně tedy není důvodná.

K závěrečné námitce žalobkyně soud konstatuje, že žalovaný nepochybil, když neseznámil žalobkyni s podklady rozhodnutí, neboť podkladem napadeného rozhodnutí byla pouze její vlastní výpověď a její vlastní doklady totožnosti. Žalovaný se navíc při pohovoru konaném dne 6. 1. 2016 žalobkyně jednoznačně dotázal, zda chce na závěr pohovoru uvést nějaké skutečnosti, či předložit nějaké důkazy, které by měl vzít při svém rozhodování v potaz. Žalobkyně však na obě otázky odpověděla záporně. Soud proto neshledal v postupu žalovaného namítaná pochybení, a ani tato námitka žalobkyně není proto důvodná.

K tvrzení žalobkyně, že napadené rozhodnutí obsahuje podle nařízení č. 604/2013 špatné poučení, soud konstatuje, že žalobkyně nepozvedla toto své tvrzení nad úroveň prosté spekulace, neboť nijak neuvedla, v čem spatřuje vady poučení, ani jak by namítané vady v poučení napadeného rozhodnutí měly ovlivnit rozhodnutí samé. Soud proto konstatuje, že tvrzení žalobkyně o nesprávném poučení není žalobní námitkou ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

S ohledem na výše uvedené musí soud konstatovat, že skutečnosti, které uváděla žalobkyně u jednání soudu a které neuvedla ve správním řízení, nemohou mít na zákonnost rozhodnutí žalovaného vliv.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Soud výrokem pod bodem II. rozhodl, že se žádnému z účastníků nepřiznává právo na náhradu řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nevznikly.

Ustanovenému tlumočnickovi soud přiznal odměnu za tlumočení jazyka ruského při jednání soudu v délce jedné hodiny podle vyhlášky č. 37/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. září 2016

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová